

Arrest

nr. 113 745 van 13 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2013 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. LYDAKIS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit Tsjetsjenië. In januari 2006 vluchtte u met uw gezin naar België waar u op 25/01/2006 samen met uw man O.D. (O.V. 5.870.695) en uw meerderjarige zoon S.D. (O.V. 5.870.702) asiel aanvraag.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

"U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig uit Bratskoje (Tsjetsjenië). In mei 2003 vond er een aanslag plaats in Znamenskoje. Militairen voerden hierna zuiveringsacties uit in

uw dorp. Eind mei 2003 vielen gemaskerde militairen uw woning binnen. U werd meegenomen en in een kelder ondervraagd. Ze vroegen u wie de aanslag had gepleegd. U werd zwaar mishandeld. U werd gedwongen om bepaalde papieren te ondertekenen. U weet niet wat er in deze documenten stond. Na twee weken opsluiting werd u door uw familie vrijgekocht. U wou niet naar een hospitaal gaan. U was gedurende een maand bedlegerig en werd verzorgd door uw moeder. Hierna dook u onder bij familie. In 2005 werd uw oudste zoon S. opgeroepen om zijn legerdienst te doen. Hij kreeg een uitstel voor zes maanden. In juli 2005 vond er opnieuw een aanslag in Znamenskoje plaats. Later die dag vielen militairen uw woning binnen. Alleen uw zonen waren thuis. Uw twee oudste zonen werden geslagen. Ze dreigden uw zonen aan te houden indien u niet zou komen opdagen. Hierop besloot u met uw gezin uw land van herkomst te ontvluchten. In augustus 2005 werd u met uw gezin door de autoriteiten opgepakt in Polen. U voelde zich niet veilig in Polen. U vernam dat onbekenden naar uw familienaam informeerden. Er vonden meetings plaats om Tsjetsjenen uit Polen te zetten. Er vond ook een moord plaats op een Tsjetsjeen. Na twee maanden trok u met uw gezin naar Slovakije en vervolgens naar Oostenrijk. In Oostenrijk verbleef u twee dagen. U vernam er dat ze mensen naar Rusland repatrieerden. U wou dit in elk geval vermijden omdat u niet zou geweten hebben waar in Rusland u afgezet zou worden. Hierop keerde u in oktober 2005 zelf met uw gezin terug naar Tsjetsjenië. Jullie verbleven er twee maanden ondergedoken bij de nicht van uw vrouw in Dolinsk. Uw neef zei dat u nog steeds gezocht werd en dat dit altijd zo zou zijn. Uw zoon S. was ondertussen opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen hetgeen hij niet wil doen omdat er veel dienstplichtigen omkomen in het leger. Midden december ontvluchtte u met uw gezin uw land van herkomst. Na een verblijf in Wit-Rusland kwamen jullie naar België waar u op 25/01/2006 samen met uw vrouw L.D. (O.V. 5.870.695) en uw meerderjarige zoon S. (O.V. 5.870.702) asiel aanvraagde. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw paspoort, en deze van uw vrouw en zoon, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, 2 convocaties voor uw zoon S. m.b.t. zijn legerdienst, 3 treintickets Grozny – Noord-Ossetië, een attest dd. 26/07/2005 van de administratie van Bratskoje dat vermeldt dat uw neven zijn verdwenen, een internetartikel over de legerdienst in Rusland, een internetartikel over gebeurtenissen in een opvangcentrum in Polen, een medisch attest dd. 23/06/2006, en documenten van de Poolse en Oostenrijkse asielinstanties. Ondertussen heeft u vernomen dat de autoriteiten (politie, FSB) in Tsjetsjenië nog steeds op zoek zijn naar u en uw zoon S.. "

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man O.D. (O.V. 5.870.695). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"Uit uw verklaringen en deze van uw vrouw en uw zoon S. blijkt dat jullie de Russische Federatie zijn ontvlucht omwille van de volgende redenen: enerzijds werd u in mei 2003 opgepakt en mishandeld door militairen waarna u bij vrijlating ondergedoken ging leven en sindsdien gezocht wordt door de Russische autoriteiten, ten gevolge hiervan werden uw twee oudste zonen in juli 2005 mishandeld door militairen die op zoek waren naar u; anderzijds werd uw zoon S. opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen hetgeen hij niet wilt doen omdat er veel dienstplichtigen omkomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw handelingen nadat u met uw gezin in 2005 een eerste maal uw land van herkomst had verlaten en naar West-Europa kwam, niet te rijmen vallen met een dringende nood aan internationale bescherming voor u en uw gezin. Ook zijn uw verklaringen hierover incoherent hetgeen niet bevorderlijk is voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit uw verklaringen blijkt dat toen u in 2005 voor de eerste maal uw land van herkomst had ontvlucht, u achtereenvolgens twee maanden in Polen verbleef, twee weken in Slovakije en twee dagen in Oostenrijk. U verklaart (CGVS I p. 1) dat u in Polen asiel wou aanvragen, dat u niet weet of u er asiel heeft aangevraagd maar dat u er door de autoriteiten werd opgepakt. Onmiddellijk hierna ontkent u uitdrukkelijk asiel te hebben aangevraagd in Polen. U ontkent eveneens in Slovakije of Oostenrijk asiel te hebben aangevraagd maar stelt dat jullie er wel werden opgepakt. Uw vrouw (CGVS I vrouw p. 1) en zoon (CGVS I zoon p. 1 & 13) verklaren eveneens dat jullie in deze landen geen asiel hebben aangevraagd. Nochtans blijkt uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal (zie hit Eurodac dd. 25/01/2006 en de documenten van de Poolse en Oostenrijkse asielinstanties) dat jullie effectief asiel aanvroegen in Polen op dd. 03/08/2005, in Slovakije op dd. 30/09/2005 en in Oostenrijk op dd. 13/10/2005. Uw raadvrouw stelt hieromtrent (CGVS zoon p. 20-21) dat jullie 'asielaanvraag' en 'aanhouding' verwarren, dat jullie er geen asiel wilden aanvragen en daardoor

denken dat jullie er geen aanvroegen, maar dat jullie in deze landen weldegelijk een asielaanvraag hebben ingediend. Deze door uw raadvrouw aangehaalde motivering kan niet worden weerhouden. Zo gaven jullie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ pt. 41; DVZ vrouw pt. 41; DVZ zoon pt. 41) steeds te kennen dat jullie in augustus 2005 asiel hebben aangevraagd in Polen en deze in september 2005 hebben stopgezet, waaruit aldus blijkt dat jullie weldegelijk het verschil kennen tussen deze begrippen. Deze vaststelling is pertinent. Uit jullie verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt meer bepaald dat jullie afstand deden van jullie aanvraag voor internationale bescherming in Polen om reden dat jullie zich in Polen niet veilig voelden, dat de Kadyrovtsi Polen vrij kunnen binnenkomen, dat er gevallen gekend zijn van mensen die door Polen werden uitgeleverd aan Rusland, dat het Poolse volk betoogde tegen de Tsjetsjenen en wilden dat alle Tsjetsjenen zouden uitgeleverd worden. U had ook van andere Tsjetsjenen gehoord dat bepaalde mensen over u een rondvraag hadden gedaan. U maakt echter geenszins aannemelijk dat uw rechten in Polen, een land dat sinds 2004 lid is van de Europese Unie, niet gevrijwaard zijn, nu Polen, net zoals België, gebonden is aan internationale en Europese rechtsregels. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat bescherming door de politie en de gerechtelijke instanties in Polen wel degelijk beschikbaar is voor asielzoekers. Verder blijkt uit deze informatie dat men zich in het geval van klachten over het werk van politie en andere overheidsinstellingen kan wenden tot de openbare aanklager of het Bureau van de "Human Rights Defender". Bij problemen in opvangcentra bestaat ook de mogelijkheid tot het aanvragen van financiële bijstand vanwege het Office for Aliens om zich elders dan in het opvangcentrum te vestigen. U maakt aldus met uw loutere beweringen niet aannemelijk dat de Poolse autoriteiten geen bescherming zouden bieden aan Tsjetsjeense vluchtelingen zoals u en uw gezin, aan wie trouwens door dezelfde autoriteiten opvang werd verleend in het kader van jullie asielaanvraag in dit land. Ter ondersteuning van uw vrees om in Polen te verblijven legde u in het kader van uw gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken in 2007 een internetartikel voor waarin wordt vermeld dat een Poolse speciale politie-eenheid het centrum van Lublin is binnengevallen op zoek naar explosieven bij Tsjetsjenen. De bewoners van het centrum waren hiervan zo geschrokken dat o.a. enkele zwangere vrouwen een miskraam kregen. Alvast moet erop worden gewezen dat het in dit artikel beschreven incident (dd. 11.12.2005) te situeren is nadat u Polen reeds had verlaten (in september 2005). Bijgevolg kan dit incident op zich geen rol hebben gespeeld in uw beslissing om uw asielaanvraag in Polen stop te zetten. Ook moet erop gewezen worden dat de door u voorgelegde informatie afkomstig is van een bron met een duidelijk Tsjetsjeens-independentistische en religieuze inspiratie, een gegeven waarmee bij de inschatting van informatie die van deze bron afkomstig is, dient rekening te worden gehouden. Uit informatie die bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt alleszins dat van dit incident toentertijd geen objectieve bevestiging kon worden gevonden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dit door u neergelegd internetartikel gering. In het algemeen laat deze informatie niet toe te besluiten dat Tsjetsjeense vluchtelingen in Polen – in tegenspraak met wat werd vastgesteld in de hierboven genoemde informatie van het CGVS – geen toegang zouden hebben tot de politie of tot andere beschermingsmogelijkheden. Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Polen geen beroep zou kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten bij eventuele problemen met Kadyrovtsi of Poolse burgers. De vaststelling dat u er echter de voorkeur aan gaf om afstand te doen van uw asielaanvraag in Polen doet dan ook manifest afbreuk aan het acute karakter van uw nood aan internationale bescherming.

U stelt verder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ pt. 16 & 41; CGVS I p. 1-2) dat u in Slovakije ontsnapte uit het gesloten centrum waar u werd opgevangen omdat u er zich niet veilig voelde omdat het land grenst aan Rusland. U trok naar Oostenrijk waar u vernam dat u zou worden gerepatriëerd naar Rusland. Dit wou u in elk geval vermijden omdat u niet zou geweten hebben waar in Rusland u zou afgezet worden. Daarom besloot u na twee dagen in Oostenrijk terug te keren naar Tsjetsjenië. Wederom moet echter worden vastgesteld dat u zich beperkt tot het uitten van blote beweringen over uw situatie in Slovakije en Oostenrijk.

Concluderend dient te worden vastgesteld dat uw beweerde vrees in Polen, Slovakije en Oostenrijk geenszins opweegt tegen de door u verklaarde ernst van uw vrees jegens uw land van herkomst. Indien u werkelijk een vrees koesterde t.a.v. uw land van herkomst mag er redelijkerwijs verwacht worden dat u een beroep zou doen op de eerst aangeboden kans op internationale bescherming (zelfs als deze met een opsluiting in een gesloten centrum gepaard zou gaan) i.p.v. hieraan te verzaken én terug te keren naar uw land van herkomst, dan nog specifiek naar de locatie waar de problemen die u aanhaalt om uw vrees te staven ontstaan zijn. Deze vaststelling valt niet te verenigen met jullie verklaringen dat jullie omwille van levensbedreigende en vrijheidsberovende problemen Rusland zijn ontvlucht en ondermijnt als dusdanig op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste vervolging in jullie land van herkomst.

Bevestiging van het hierboven vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vrees jegens de Russische Federatie wordt gevonden in het feit dat u weinig informatie heeft over eventuele verdere ontwikkelingen in uw probleemrelaas. Van een asielzoeker die beweert vervolgd te worden en daarom besloot te vluchten mag ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst en zo probeert bijkomende bewijzen te bekomen. Gevraagd naar een stand van zaken verklaart u (CGVS II p. 2-3) dat u vanuit België contact heeft gehad met uw ouders in Tsjetsjenië die u vertelden dat de autoriteiten (politie, FSB) langskomen bij hen op zoek naar u en uw gezin. Gevraagd of er convocaties voor u door de Russische autoriteiten zijn afgeleverd, denkt u van niet maar blijkt uit uw verklaringen dat u zich hierover niet heeft geïnformeerd bij uw ouders. Ook m.b.t. uw zoon S. stelt u dat er misschien nog convocaties van het militair commissariaat voor hem zijn afgeleverd maar blijkt opnieuw uit uw verklaringen dat u zich hierover niet heeft geïnformeerd. Ook uw vrouw (CGVS II vrouw p. 2) en zoon S. (CGVS II zoon p. 2) stellen dat jullie nog contact hebben met uw ouders in Tsjetsjenië maar hebben niet geïnformeerd of er nog convocaties voor u of S. zijn verstuurd. S. bleek zelfs niet op de hoogte te zijn van het feit dat er sinds kort geen Tsjetsjeense rekruten meer worden opgeroepen door het Russische leger, hetgeen gelet op de aard van de problemen die uw zoon aanhaalt toch mag verwacht worden. Het gebrek aan interesse dat u en uw zoon S. vertonen in de nasleep van de door jullie ingeroepen feiten, relativeert niet alleen de door jullie ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan bijkomend in het gedrang.

Ook wat betreft de beweerde persoonlijke problemen van uw zoon S., m.n. de oproeping om zijn legerdienst te vervullen, dient te worden opgemerkt dat er na een vergelijking van jullie opeenvolgende verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan deze vluchtmotieven.

Voor het Commissariaat-generaal verklaart uw zoon (CGVS I zoon p. 10-13) dat hij m.b.t. zijn legerdienst voor het eerst door het militair commissariaat werd opgeroepen in 2004, dat hij zich toen in 2004 aanbood en een uitstel voor zes maanden kreeg, en dat zijn termijn van uitstel van legerdienst reeds verlopen was voor zijn vertrek op 31/07/2005. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ zoon pt. 41) stelde uw zoon echter eerder dat hij uitstel kreeg voor zes maanden, nl. tot september 2005, en dat hij toen ondertussen (op 31/07/2005) het land had verlaten. Bij confrontatie verklaart uw zoon (CGVS I p. 16-17) dat hij toen bij de DVZ geen concrete maand of jaar m.b.t. zijn uitstel gaf. Deze motivering is onafdoende aangezien uit het gehoor bij de DVZ blijkt dat hem toen werd voorgelegd dat blijkens zijn verklaringen hij tot september 2005 uitstel had gekregen waarop hij bevestigend antwoordde en eraan toevoegde "maar in tussentijd hadden wij het land verlaten". Uw zoon werd verder geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen met name dat hij bij de DVZ stelt dat hij voor zijn uitstel voor legerdienst te vervullen eindigde het land reeds had verlaten terwijl hij voor het CGVS verklaart dat deze termijn van uitstel toen reeds was verlopen. Zijn motivatie dat zoals hij het vandaag voor het CGVS verklaarde de correcte versie is, is echter enkel een verdere bevestiging van deze tegenstrijdigheid.

Uw zoon stelt ook (CGVS zoon I p. 14-15, 17) dat na de eerste convocatie van het militair commissariaat en het hierop volgende medisch onderzoek in 2004, hij nadien niet meer werd opgeroepen en hij zich nadien nergens nog heeft aangeboden i.v.m. zijn legerdienst. Uw zoon werd erop gewezen (CGVS zoon I p. 18-19) dat er zich in zijn intern paspoort een stempel van dienstplicht bevindt die werd geplaatst op 08/04/2005. Hierop bevestigt uw zoon dat hij toen in april 2005 van het militair commissariaat een bewijs kreeg dat hij dienstplichtig is, hetgeen niet te rijmen valt met zijn aanvankelijke verklaringen. Verder blijkt dat uw zoon bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ zoon pt. 41) stelde dat hij een oproepingsbevel ontving toen hij bijna 18 jaar werd, i.e. maart 2005, hetgeen evenmin te rijmen valt met zijn verklaringen voor het CGVS.

Wat betreft uw vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië, omwille van het feit dat u asiel heeft aangevraagd/in het buitenland heeft verbleven (CGVS II p. 9), is het Commissariaat-generaal na analyse van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, van oordeel dat uw vrees niet gegrond is. Enkele bronnen geven aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer. Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de

Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid. Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden geïnterviewd of kans liepen om geïnterviewd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime). Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Wat u betreft, de vrees die u zou kunnen hebben en het risico dat u zou kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië werden beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie. Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico. Welnu, zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit deze beoordeling niet dat u voldoende geloofwaardige elementen naar voren hebt gebracht die overtuigend zouden zijn en die zouden rechtvaardigen dat er een internationale bescherming aan u wordt toegekend.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (hoofdzakelijk uw verklaringen van 07.08.2007 tegenover het CGVS), en deze van uw vrouw en uw zoon (hoofdzakelijk zijn verklaringen op 08.08.2007 tegenover het CGVS), inzake jullie reizen tussen West-Europa en Rusland.

U verklaart (CGVS I p. 4-6) dat u midden december 2005 met uw vrouw en kinderen per trein reisde van Grozny naar Noord-Ossetië. Jullie identiteitsdocumenten werden niet gecontroleerd maar wel jullie treintickets, waarvan u er drie van voorlegt op het CGVS. Er moet reeds worden opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig is dat u die verklaart (CGVS I p. 11; CGVS II p. 2-3) dat u sinds 2003 voorvluchtig bent en ondergedoken leefde uit schrik voor de FSB en politie, een dergelijke reis zou ondernemen met een treinticket waarop uw eigen naam prijkt (zie documentenmap nr. 4).

Nog betreffende jullie vluchtroute van 22/01/2006 tot 25/01/2006 verstopt in een vrachtwagen van Wit-Rusland naar België stelt u aanvankelijk (CGVS I p. 8-9) zich niet meer te herinneren dat jullie toen onderweg zijn uitgestapt en denkt u dat dit niet het geval was. Onmiddellijk hierna verklaart u dat jullie onderweg tweemaal de vrachtwagen hebben verlaten voor een sanitaire stop, maar dat u zich hieromtrent kan vergissen. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Van iemand die zijn land verlaten heeft uit vrees voor vervolging en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Uw vrouw (CGVS I vrouw p. 3) en zoon (CGVS I zoon p. 8) verklaren daarentegen dat jullie tijdens deze reis onderweg nooit zijn uitgestapt. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, is het echter niet aannemelijk dat u dermate onwetend en zelfs tegenstrijdig bent aangaande het verloop van uw reis.

Wat betreft jullie terugreis vanuit Oostenrijk naar Tsjetsjenië verklaart u (CGVS I p. 13) dat op de trein naar Noord-Ossetië jullie identiteitsdocumenten werden gecontroleerd, terwijl uw zoon (CGVS I zoon p. 14) ontkent dat jullie toen op een dergelijke manier werden gecontroleerd.

Nog wat betreft jullie vlucht en het bekomen van paspoorten verklaart u (CGVS II p. 4-5) dat jullie geholpen werden door twee neven van uw vrouw, nl. haar neef A. die werkte bij de verkeerspolitie en haar neef Mohammed die bij de Kadyrovtsy hoorde. Uw vrouw daarentegen stelde uitdrukkelijk

(CGVS vrouw II p. 2-3) dat jullie enkel geholpen werden door haar neef A. die bij de verkeerspolitie werkte.

Deze vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, ontstaat ook het vermoeden dat u jullie internationaal paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Uw loutere bewering volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt (CGVS I p. 8) is geenszins van die aard dat het de afwezigheid van evidente objectieve bewijsstukken, noch de voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het asielrelaas, noch uw ongeloofwaardige reisroute, kunnen verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou invoeren om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u in de jaren sedert uw asielaanvraag van 25.01.2006 nagelaten heeft om te doen (zie ook CGVS II p. 10). U legt enkel een medisch attest dd. 23/06/2006 voor waarin echter geen enkele verwijzing wordt gemaakt naar eventuele psychische en/of cognitieve verstoringen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, en deze van uw vrouw en zoon, uw huwelijksakte, en de geboorteakte van uw zoon, bevatten identiteitsgegevens die niet worden betwist. De 2 convocaties voor uw zoon S. m.b.t. zijn legerdienst tonen enkel aan dat hij eind 2005 werd opgeroepen door het militair commissariaat inzake zijn dienstplicht maar levert geen informatie over de door u en uw zoon beweerde problemen die hij zou gekend hebben. Het attest dd. 26/07/2005 van de administratie van Bratskoy vermeldt dat S. en I.D. sinds 2000 er geregistreerd staan als zijnde vermist. Alhoewel u verklaart (CGVS I p. 4) dat deze twee personen uw neven zijn kan dit niet uit dit attest worden opgemaakt. Dit attest bevat verder geen informatie die uw geloofwaardigheid betreffende uw persoonlijke problemen kan herstellen. Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten (convocaties, attest van een administratie) in Rusland makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben. Het internetartikel over de legerdienst in Rusland bevat geen informatie over uw persoonlijke problemen of deze van uw zoon en bevat geen gegevens die bij machtig is jullie geloofwaardigheid te herstellen. De 3 treintickets Grozny – Noord-Ossetië, de documenten van de Poolse en Oostenrijkse asielinstanties, en een internetartikel over gebeurtenissen in een opvangcentrum in Polen werden hierboven reeds besproken.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat een beslissing tot erkenning als vluchteling niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een lange behandelingstermijn van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is enkel bevoegd uw risico op vervolging te beoordelen. Voor de beoordeling van het risico op vervolging is een lange asielprocedure niet relevant. Indien u het element van de eventuele lange duur van de behandeling van uw asielaanvraag wenst op te werpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning dan moet u zich wenden via de door de Vreemdelingenwet voorziene procedure tot de bevoegde overheidsinstantie."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, O.D.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 113 744 van 13 november 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van O.D. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 mei 2013 een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 52 en 51/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij vat aan met de bewoordingen van artikel 1 van het Verdrag van Genève in herinnering te brengen.

Hij haalt vervolgens aan (zie het verzoekschrift, p. 3) “dat verzoeker is Tsjetsiene nationaliteit” (sic), “de verzoeker denkt dat hij terugkomt naar Rusland, hij wou enkele problemen met de politie en FBS hebben” (sic), “hij denkt dat het is mogelijk dat hij wou zeer persecutie van de politie hebben” (sic) en “voor hij, het is niet mogelijk naar Tsjetsne terugkomen” (sic). Hij besluit dat de motivering van de commissaris-generaal niet kan worden gevolgd en ter zijde moet worden geschoven.

In ondergeschikte orde voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet welke tekst hij herneemt.

Hij stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten (zie p. 4) “wegens zijn politieke overtuigingen” en “wegens de vervolgingen door de politie”.

Volgens verzoeker wordt (zie p. 4) “het bestaan van vervolgingen door de politie in Tsjetsjnie tegen de opposanten” (sic) door de commissaris-generaal niet betwist.

Verzoeker duidt het d commissaris-generaal ten kwade dat deze geen enkele opzoeking heeft gedaan (zie p. 4) “betreffende het lot van politieke opposanten en het risico om onmenselijke en ontorende behandelingen” (sic) zodat er geen grond is om hem het voordeel van de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker, zijn vrouw en hun zoon in het jaar 2005 voor de eerste maal hun land van herkomst zijn ontvlucht, waarna ze twee maanden in Polen, twee weken in Slovakije en twee dagen in Oostenrijk verbleven.

Waar verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat hij in Polen asiel wou aanvragen, dat hij niet weet of hij er wel asiel heeft aangevraagd maar dat hij er door de autoriteiten werd opgepakt, stellen hij, zijn vrouw en hun zoon uiteindelijk dat ze in Polen, Slovakije en Oostenrijk géén asiel hebben aangevraagd (zie zijn verhoorverslag van 7 augustus 2007, p. 1; zie haar verhoorverslag van 7 augustus 2007, p. 1; zie het verhoorverslag zoon van 8 augustus 2007, p. 1, 13).

Deze verklaringen van verzoeker en zijn gezin blijken echter bedrieglijk gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat ze wél asiel aanvroegen in Polen op 3 augustus 2005, in Slovakije op 30 september 2005 en in Oostenrijk op 13 oktober 2005.

Bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden verzoeker, zijn vrouw en hun zoon dan weer dat ze in augustus 2005 asiel hebben aangevraagd in Polen en de asielprocedure in september 2005 hebben stopgezet omdat ze zich in Polen niet veilig voelden, dat de Kadyrovtsi Polen vrij kunnen binnenkomen, dat er gevallen gekend zijn van personen die door de Poolse Staat werden uitgeleverd aan Rusland, dat het Poolse volk ook betogingen organiseerde gericht tegen de Tsjetsjenen en wilde dat alle Tsjetsjenen zouden uitgeleverd worden en dat verzoeker van andere Tsjetsjenen had gehoord dat bepaalde mensen over hem een rondvraag hadden gedaan (zie zijn "verklaring", pt. 41; zie haar "verklaring", pt. 41; zie "verklaring" zoon, pt. 41).

Verzoeker maakt echter geenszins aannemelijk dat zijn rechten in Polen, een land dat sinds 2004 lid is van de Europese Unie, niet gevrijwaard zijn, nu Polen, net zoals België, gebonden is aan internationale en Europese rechtsregels.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat bescherming door de politie en de gerechtelijke instanties in Polen wel degelijk beschikbaar is voor asielzoekers. Verder blijkt uit deze informatie dat een persoon zich in het geval van klachten over het werk van politie en andere overheidsinstellingen, kan wenden tot de openbare aanklager of het Bureau van de "Human Rights Defender"; bij problemen in opvangcentra bestaat ook de mogelijkheid tot het aanvragen van financiële bijstand vanwege het Office for Aliens om zich elders dan in het opvangcentrum te vestigen.

Naast het feit dat het internetartikel dat verzoeker voorlegt -waarin wordt vermeld dat een Poolse speciale politie-eenheid het centrum van Lublin is binnengevallen op zoek naar explosieven bij Tsjetsjenen- afkomstig blijkt te zij van een bron met een duidelijk Tsjetsjeens-independente en religieuze inspiratie, blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat van dit incident toentertijd geen objectieve bevestiging kon worden gevonden. Overigens betreft het artikel een incident dat dateert van 11 december 2005, dus van na dat verzoeker Polen in september 2005 had verlaten zodat dit incident op zich bijgevolg geen rol meer kan hebben gespeeld in verzoekers beslissing om zijn asielprocedure in Polen stop te zetten.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de Poolse autoriteiten geen bescherming zouden kunnen bieden aan Tsjetsjeense vluchtelingen zoals hij en zijn gezin, aan wie trouwens door dezelfde autoriteiten opvang werd verleend in het kader van hun asielaanvraag in dit land.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker verder (zie "verklaring", pt. 16, 41; zie het gehoorverslag van 7 augustus 2007, p. 1, 2) dat hij Slovakije verliet na zijn ontsnapping uit het gesloten centrum waar hij werd opgevangen, omdat hij er zich niet veilig voelde omdat het land grenst aan Rusland, dat hij naar Oostenrijk trok waar hij vernam dat hij zou worden gerepatriëerd naar Rusland en dat hij om dit te vermijden, na twee dagen in Oostenrijk terugkeerde naar Tsjetsjenië.

De Raad is van oordeel dat deze verklaringen het niveau van loutere beweringen over zijn situatie in Slovarië en Oostenrijk niet overstijgen.

Indien verzoeker werkelijk een vrees koesterde ten aanzien van zijn land van herkomst mag er redelijkerwijs verwacht worden dat hij een beroep zou doen op de eerst aangeboden kans op internationale bescherming -zelfs als deze met een opname in een gesloten centrum gepaard zou gaan- in plaats van hieraan te verzaken én terug te keren naar zijn land van herkomst, dan nog specifiek naar de locatie waar de beweerde problemen zich afspeelden.

De vaststelling dat verzoeker en zijn gezin in de zomer van 2005 de eerste keer hun land van herkomst zijn ontvlucht, waarna ze twee maanden in Polen, twee weken in Slovarië en twee dagen in Oostenrijk verbleven en in al deze landen asiel aanvroegen, maar reeds in oktober 2005 terugkeerden naar het dorp waar hun beweerde vervolgingsproblemen plaatsvonden, ondergraaft de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees.

De Raad merkt verder op dat verzoeker onaannemelijk onwetend is over eventuele verdere ontwikkelingen van de problemen die hem noopten zijn land te verlaten.

Gevraagd naar een stand van zaken verklaarde verzoeker dat hij vanuit België contact heeft gehad met zijn ouders in Tsjetsjenië die hem vertelden dat de autoriteiten, met name politie en FSB bij hen langskomen op zoek naar hem en zijn gezin, verzoeker bleek niet te weten of er convocaties voor hem door de Russische autoriteiten zijn afgeleverd en had hier evenmin over geïnformeerd bij zijn ouders (zie het verhoorverslag van 3 april 2013, p. 2, 3).

Ook aangaande zijn zoon S. verklaarde verzoeker dat er misschien nog convocaties door het militair commissariaat werden afgeleverd al had hij zich hierover ook niet geïnformeerd.

Verzoekers vrouw (zie haar gehoorverslag van 3 april 2013, p. 2) en zijn zoon S. (zie het gehoorverslag zoon van 3 april 2013, p. 2) verklaarden dat alhoewel ze nog contact hebben met verzoekers ouders in Tsjetsjenië, evenmin navraag hadden gedaan of er nog convocaties voor verzoeker of S. werden afgeleverd.

De zoon S. bleek zelfs niet op de hoogte te zijn van het feit dat er sinds kort geen Tsjetsjeense rekruten meer worden opgeroepen door het Russische leger, hetgeen gelet op de aard van diens problemen uiteraard van hem mocht worden verwacht.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan inderdaad worden verwacht dat hij ook ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De onwetendheid en nalatige handelingen in hoofde van verzoeker en zijn gezin om zich te informeren en zijn gezin wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van hun vrees voor vervolging.

Ook aan de beweerde persoonlijke problemen van verzoekers zoon S., zijnde de oproeping om zijn legerdienst te vervullen, kan geen geloof worden gehecht.

Zo verklaarde S. op 8 augustus 2007 voor het Commissariaat-generaal dat hij met betrekking tot zijn legerdienst, voor het eerst door het militair commissariaat werd opgeroepen in het jaar 2004, dat hij zich toen aanbood en een uitstel voor zes maanden kreeg, en dat zijn termijn van uitstel van legerdienst reeds verlopen was vóór zijn vertrek op 31 juli 2005 (zie zijn verhoorverslag, p. 10-13).

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde S. daarentegen dat hij uitstel kreeg voor zes maanden, tot september 2005, en dat hij ondertussen op 31 juli 2005, zijn land al verlaten had (zie "verklaring", pt. 41).

S. verklaarde ook dat na de eerste convocatie van het militair commissariaat, en het hierop volgende medisch onderzoek in 2004, hij nadien niet meer werd opgeroepen en hij zich nadien nergens nog heeft aangeboden in verband met zijn legerdienst (zie zijn verhoorverslag van 8 augustus 2007, p. 14,15, 17). Gewezen op het feit dat er zich in zijn intern paspoort een stempel van dienstplicht bevindt die werd geplaatst op 8 april 2005 (zie zijn verhoorverslag p. 18, 19), beweerde S. dat hij in april 2005 van het

militair commissariaat een bewijs kreeg dat hij dienstplichtig is, hetgeen niet te rijmen valt met zijn aanvankelijke verklaringen.

Verder blijkt dat S. bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer verklaarde dat hij een oproepingsbevel ontving toen hij bijna achttien jaar werd, in maart 2005 (zie "verklaring", pt. 41), hetgeen evenmin te rijmen valt met zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, volledige en gelijkluidende verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De incoherente en tegenstrijdige verklaringen van verzoekers zoon S. ondermijnen de geloofwaardigheid van diens problemen in verband met zijn legerdienst.

Wat betreft de door verzoeker uitgesproken vrees voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat hij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven (zie het verhoorverslag van 3 april 20013, p. 9), is de Raad, op basis van de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, van mening dat deze vrees niet aannemelijk is.

Enkele bronnen geven weliswaar aan dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen, maar gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen, met name "International Crisis Group", "Human Rights Watch", "Caucasian Knot", maken immers geen melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen.

Noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd; in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië, bleek dat ze werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden, los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Uit voormelde informatie blijkt dus niet dat iedere Tsjetsjeen die naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De Raad besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat hij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven.

De beweringen in het verzoekschrift "dat verzoeker is Tsjetsiene nationaliteit" (sic), "de verzoeker denkt dat hij terugkomt naar Rusland, hij wou enkele problemen met de politie en FBS hebben" (sic), "hij denkt

dat het is mogelijk dat hij wou zeer persecutie van de politie hebben" (sic) en "voor hij, het is niet mogelijk naar Tsjetsjne terugkomen" (sic) doen -voor zover ze al verstaanbaar zouden zijn, gelet op de talrijke grammaticale en spelfouten- geen afbreuk aan bovenstaande besluiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de beslissing aangaande de reizen tussen West Europa en Rusland en de gebruikte reisdocumenten, onbesproken laat.

Deze blijft bijgevolg behouden en de Raad neemt deze over.

Hetzelfde geldt voor de neergelegde documenten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie toegevoegd aan de nota van 27 juni 2013 van de commissaris-generaal blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van deze "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" dd. 16 juli 2012, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE